

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6696/2025-37

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Goranu Goluži, u pravnoj stvari tužitelja Ivana Milkovića iz Gorjana, Ritvara 19, OIB:26518069396, zastupanog po punomoćniku Mariu Patači, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 13. svibnja 2026. godine, u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja Ive Fejzagić, odvjetnice iz Zagreba, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 16. lipnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, isplatiti tužitelju Ivanu Milkoviću iz Gorjana, Ritvara 19, OIB: 26518069396, iznos od 524,86 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče:

- na iznos od 5,70 EUR od 1.01.2009. godine do isplate,
- na iznos od 5,75 EUR od 1.02.2009. godine do isplate,
- na iznos od 5,78 EUR od 1.03.2009. godine do isplate,
- na iznos od 5,72 EUR od 1.04.2009. godine do isplate,
- na iznos od 5,71 EUR od 1.05.2009. godine do isplate,
- na iznos od 5,62 EUR od 1.06.2009. godine do isplate,
- na iznos od 5,53 EUR od 1.07.2009. godine do isplate,
- na iznos od 5,56 EUR od 1.08.2009. godine do isplate,
- na iznos od 5,62 EUR od 1.09.2009. godine do isplate,
- na iznos od 5,59 EUR od 1.10.2009. godine do isplate,
- na iznos od 5,55 EUR od 1.11.2009. godine do isplate,
- na iznos od 5,63 EUR od 1.12.2009. godine do isplate,
- na iznos od 5,71 EUR od 1.01.2010. godine do isplate,
- na iznos od 5,78 EUR od 1.02.2010. godine do isplate,
- na iznos od 5,76 EUR od 1.03.2010. godine do isplate,
- na iznos od 5,89 EUR od 1.04.2010. godine do isplate,
- na iznos od 5,86 EUR od 1.05.2010. godine do isplate,
- na iznos od 5,92 EUR od 1.06.2010. godine do isplate,
- na iznos od 6,29 EUR od 1.07.2010. godine do isplate,
- na iznos od 6,21 EUR od 1.08.2010. godine do isplate,
- na iznos od 6,53 EUR od 1.09.2010. godine do isplate,
- na iznos od 6,36 EUR od 1.10.2010. godine do isplate,
- na iznos od 6,23 EUR od 1.11.2010. godine do isplate,
- na iznos od 6,61 EUR od 1.12.2010. godine do isplate,
- na iznos od 6,85 EUR od 1.01.2011. godine do isplate,

- na iznos od 6,68 EUR od 1.02.2011. godine do isplate,
- na iznos od 6,70 EUR od 1.03.2011. godine do isplate,
- na iznos od 6,58 EUR od 1.04.2011. godine do isplate,
- na iznos od 6,62 EUR od 1.05.2011. godine do isplate,
- na iznos od 7,04 EUR od 1.06.2011. godine do isplate,
- na iznos od 7,09 EUR od 1.07.2011. godine do isplate,
- na iznos od 7,55 EUR od 1.08.2011. godine do isplate,
- na iznos od 7,39 EUR od 1.09.2011. godine do isplate,
- na iznos od 7,13 EUR od 1.10.2011. godine do isplate,
- na iznos od 7,12 EUR od 1.11.2011. godine do isplate,
- na iznos od 7,09 EUR od 1.12.2011. godine do isplate,
- na iznos od 7,19 EUR od 1.01.2012. godine do isplate,
- na iznos od 7,29 EUR od 1.02.2012. godine do isplate,
- na iznos od 7,29 EUR od 1.03.2012. godine do isplate,
- na iznos od 7,23 EUR od 1.04.2012. godine do isplate,
- na iznos od 7,25 EUR od 1.05.2012. godine do isplate,
- na iznos od 7,29 EUR od 1.06.2012. godine do isplate,
- na iznos od 7,25 EUR od 1.07.2012. godine do isplate,
- na iznos od 7,25 EUR od 1.08.2012. godine do isplate,
- na iznos od 7,22 EUR od 1.09.2012. godine do isplate,
- na iznos od 7,14 EUR od 1.10.2012. godine do isplate,
- na iznos od 7,23 EUR od 1.11.2012. godine do isplate,
- na iznos od 7,26 EUR od 1.12.2012. godine do isplate,
- na iznos od 7,25 EUR od 1.01.2013. godine do isplate,
- na iznos od 7,12 EUR od 1.02.2013. godine do isplate,
- na iznos od 7,21 EUR od 1.03.2013. godine do isplate,
- na iznos od 7,23 EUR od 1.04.2013. godine do isplate,
- na iznos od 7,19 EUR od 1.05.2013. godine do isplate,
- na iznos od 7,07 EUR od 1.06.2013. godine do isplate,
- na iznos od 7,00 EUR od 1.07.2013. godine do isplate,
- na iznos od 7,07 EUR od 1.08.2013. godine do isplate,
- na iznos od 7,11 EUR od 1.09.2013. godine do isplate,
- na iznos od 7,23 EUR od 1.10.2013. godine do isplate,
- na iznos od 7,16 EUR od 1.11.2013. godine do isplate,
- na iznos od 7,19 EUR od 1.12.2013. godine do isplate,
- na iznos od 7,21 EUR od 1.01.2014. godine do isplate,
- na iznos od 7,26 EUR od 1.02.2014. godine do isplate,
- na iznos od 7,30 EUR od 1.03.2014. godine do isplate,
- na iznos od 7,28 EUR od 1.04.2014. godine do isplate,
- na iznos od 7,23 EUR od 1.05.2014. godine do isplate,
- na iznos od 7,21 EUR od 1.06.2014. godine do isplate,
- na iznos od 7,22 EUR od 1.07.2014. godine do isplate,
- na iznos od 7,28 EUR od 1.08.2014. godine do isplate,
- na iznos od 7,34 EUR od 1.09.2014. godine do isplate,
- na iznos od 7,33 EUR od 1.10.2014. godine do isplate,
- na iznos od 7,36 EUR od 1.11.2014. godine do isplate,
- na iznos od 7,41 EUR od 1.12.2014. godine do isplate,
- na iznos od 7,39 EUR od 1.01.2015. godine do isplate,
- na iznos od 7,41 EUR od 1.02.2015. godine do isplate,
- na iznos od 7,41 EUR od 1.03.2015. godine do isplate,

- na iznos od 7,41 EUR od 1.04.2015. godine do isplate,
- na iznos od 10,26 EUR od 1.05.2015. godine do isplate, i to do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine pa do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužitelj s dijelom tužbenog zahtjeva glede glavnice u iznosu od 4,00 eur.

III. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, isplatiti tužitelju Ivanu Milkoviću iz Gorjana, Ritvara 19, OIB:26518069396, trošak parničnog postupka u iznosu od 1.219,14 eur, zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 16. lipnja 2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja Ivana Milkovića za naknadu parničnog troška preko dosuđenog iznosa, kao neosnovan.

V. Odbija se zahtjev tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, za naknadu parničnog troška, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 4.11.2021. godine navodi da je dana 2.05.2008. godine kao korisnik kredita sklopio s prednikom tuženika VOLKSBANK d.d. kao kreditorom Ugovor o kreditu br. 216938. Ugovorom o kreditu tuženik je stavio na raspolaganje tužitelju kunksu protuvrijednost iznosa od 16.000,00 CHF po kupovnom tečaju tuženika na dan isplate kredita. Nadalje, ugovoren je rok otplate kredita kroz 84 mjeseca u jednakim mjesečnim anuitetima u iznosu od 243,05 CHF, po prodajnom tečaju tuženika važećem dan dospijeca. Tužitelj je u cijelosti ispunio svoje obveze iz ugovora o kreditu. Predmetnim ugovorom, ugovorena je kamatna stopa koja je promjenjiva „u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama Kreditora“, a koja se sa početnih 7,20 % godišnje, tijekom otplate kredita u više navrata mijenjala na štetu tužitelja. Dakle, tuženik je u ugovor o kreditu ugradio odredbe prema kojima je

kamatna stopa promjenjiva i to na osnovu jednostrane odluke tuženika, a o kojoj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo te je na taj način tužitelj preplatio tuženiku iznos od 3.954,54 kn. Također, tuženik prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije tužitelju pružio dovoljno informacija i obavijestio ga o rizicima vezanim uz zaključenje ugovora o kreditu ugovaranjem valutne klauzule CHF, odnosno o rizicima vezanim uz rast tečaja CHF u odnosu na kunu. Tečaj CHF u odnosu na kunu skočio je tijekom otplate kredita i do 50% u odnosu na početno ugovoreni te je na taj način tužitelj preplatio tuženiku iznos od 26.454,88 kn. Tuženik je tako u ugovor o kreditu ugradio odredbe kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze bila promjenjiva i to na osnovu jednostrane odluke tuženika, a o kojoj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo, kao i odredbe kojima je ugovoreno da se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora nije kao trgovac tužitelja u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Navedene odredbe protivne su načelu savjesnosti i poštenja te su uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Naime, odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, protivne su strogim odredbama članka 81. i 82 Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03 i dr.) te članka 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07 i dr.), koji su bili na snazi kako u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, tako i za vrijeme njegovog izvršavanja, s time da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost (članak 102. Zakona o zaštiti potrošača). Zakon o zaštiti potrošača kao i kasniji Zakon o zaštiti potrošača s istim sadržajem u članku 81. odnosno kasnije u članku 96. reguliraju nepoštene ugovorne odredbe na način da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac (ovdje tuženik), zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje, tužitelj ističe da su se o ništetnosti navedenih ugovornih odredbi već pravomoćno izjasnili domaći sudovi i to povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača te je presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske u Zagrebu, poslovni broj: PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine pravomoćno odlučeno o kolektivnoj tužbi Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv između ostalih i ovdje tuženika, a podignutoj radi zaštite kolektivnih interesa potrošača. Navedenom presudom pod točkom I. izreke potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 od 04. srpnja 2013. u dijelu točke VIII. izreke u kojoj je utvrđeno da je prednik tuženika „Sberbank d.d. u razdoblju od 10. rujna 2003. godine do 31. prosinca 2008. godine, a koje povrede traju i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, slijedom čega je ista ništetna“. Nadalje, presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u Zagrebu posl. broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. pravomoćno je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 od 04. srpnja 2013. u točki I. izreke u kojoj je utvrđeno da je prednik tuženika „Sberbank d.d. u razdoblju od 01. lipnja 2004. godine do 31. prosinca 2008. godine, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore

o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja ugovora nije potrošače informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tužena postupala suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kao i Zakona o obveznim odnosima“. S obzirom na to da je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske utvrđena ništetnost ugovornih odredbi o načinu promjene kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 10. rujna 2003. godine do 31. prosinca 2008. godine, kao i ništetnost ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 01. lipnja 2004. godine do 31. prosinca 2008. godine, to je, po mišljenju tužitelja, tuženik dužan vratiti sve što je primio na temelju takvih odredbi Ugovora. Nadalje, kako navodi tužitelj, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske (Rev-2245/17 od 20.03.2018. godine) pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju članka 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Isto tako, tužitelj ističe da prema članku 1111. stavak 1. ZOO-a „kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi“. Sukladno stavku 3. istog članka „obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala“. Prema čl. 1115 ZOO-a „Kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva“. Nadalje, tužitelj ističe da je člankom 502.c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19) propisano da „fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.“ Slijedom navedenog, tužitelj konačno postavljenim tužbenim zahtjevom, u podnesku od 4.04.2022. godine (list 277-281 spisa) predlaže da sud presudom utvrdi da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 216938 od 02.05.2008. godine koji su zaključili tužitelj i tuženik u dijelu u kojem je tužitelj obavezan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama Kreditora, a preko ugovorene kamatne stope od 7,20 % godišnje, da naloži tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 3.954,54 kn zajedno sa zateznim kamatama koje teku od dan plaćanja svakog pojedinog iznosa do isplate, da utvrdi da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 216938 od 02.05.2008. godine koji su zaključili tužitelj i tužnik u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF, da naloži tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 26.454,88 kn zajedno sa zajedno sa zateznim kamatama koje teku od dan

plaćanja svakog pojedinog iznosa do isplate, kao i da obveže tuženika da isplati tužitelju troškove parničnog postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da smatra kako je tužba u cijelosti neosnovana, zbog čega ju tuženik osporava u cijelosti. U bitnome, tuženik ističe da su tužba i tužbeni zahtjev neosnovani obzirom da je potraživanje tužitelja u zastari, da utvrđenja iz Parnice Potrošač nisu primjenjiva na ugovorni odnos koji je predmet tužbe, da sve i kada bi utvrđenja iz Parnice Potrošač bila primjenjiva, niti tada nema mjesta izravnoj primjeni presude VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz presude VTS-a, da sve i kada bi presuda iz Parnice Potrošač bila primjenjiva, ugovorne odredbe ugovora o kreditu koje su obuhvaćene ovom tužbom za ništetnost nisu utvrđene ništetnima u Parnici Potrošač, da tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama, da Ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 96. ZZP). Prije upuštanja u raspravljanje o osnovi i visini tužbenog zahtjeva, tuženik stavlja prigovor zastare. Tuženik navodi da je tužitelj predmetni parnični postupak pokrenuo tek 4.11.2021. godine, pa tuženik prigovara zastari utuženih iznosa i to s nekoliko različitih osnova sukladno Zakonu o obveznim odnosima (NN 35/05 – 29/18, dalje kao: „ZOO“), ovisno o pravnoj kvalifikaciji potraživanja tužitelja. Naime, po mišljenju tuženika, ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjiv je zastarni rok iz odredbe članka 230. ZOO-a, koji propisuje da tražbine za naknadu štete zastarijevaju za 3 godine od kada je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju u roku od 5 godina od kada je šteta nastala. Iako tužitelj nije dokazao osnovu tužbenog zahtjeva, a uzevši u obzir činjenicu da je predmetni Ugovor o kreditu br. 216938 sklopljen 2.05.2008., kako navodi tuženik, za očekivati je da je i subjektivni i objektivni rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih anuiteta protekao. Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjiv bi bio zastarni rok iz odredbe članka 226. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe i da se kod predmetnog ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su tuženiku plaćani kao anuiteti. Stoga sukladno članku 226. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što su izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku. Ako bi se zbog utvrđenja ništetnosti utvrdilo da se pak radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla. Zaključno, o kojoj god pravnoj kvalifikaciji bi se u predmetnom slučaju radilo, po mišljenju tuženika, zastara je svakako nastupila za većinu pojedinačnih potraživanja tužitelja. Zaključno, o kojoj god pravnoj kvalifikaciji bi se u predmetnom slučaju radilo, po mišljenju tuženika, zastara je svakako nastupila za većinu pojedinačnih potraživanja tužitelja. Nadalje, tuženik smatra da u ovom sporu nema mjesta preslikavanju utvrđenja iz parnice „Potrošač“ jer je u ovoj parnici utvrđivana tek apstraktna pravna zaštita, čiji učinci se ne mogu neposredno primijeniti na pojedini ugovorni odnos, nego se u tom odnosu tek treba izvesti dokazivanje jesu li utvrđenja iz parnice „Potrošač“ i na koji način primjenjiva u pojedinačnom slučaju. Nadalje, tuženik smatra sve i kada bi presuda iz Parnice Potrošač bila primjenjiva, niti tada nema mjesta izravnoj primjeni Presude

VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz Presude VTS-a. Nadalje, tuženik ističe da tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama. Nadalje, tuženik navodi da Ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 81. ZZP). U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tuženik ističe da, iako osporava osnovu tužbenog zahtjeva i iako nije suglasan s anticipiranom metodom izračunavanja visine tužbenog zahtjeva, samu visinu tužbenog zahtjeva tuženik ne osporava. Slijedom navedenog, tuženik smatra da iz razloga procesne ekonomičnosti i efikasnosti, u predmetnom postupku je nesvrishodno izvođenje dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem koje predlaže tužitelj, a razlog zbog kojeg tuženik nije suglasan s anticipiranom metodom izračunavanja visine tužbenog zahtjeva je taj što tužitelj potražuje razliku između početno ugovorenih mjesečnih obroka i kasnije naplaćenih anuiteta, međutim, sama činjenica eventualne ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, nipošto ne znači da bi se trebala primijeniti fiksna kamatna stopa tijekom cijelog razdoblja otplate kredita. Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti, uz naknadu parničnog troška tuženiku.

3. Presudom ovog suda posl. br. P-8793/2021-10 od 6. lipnja 2022. godine pod točkom I. izreke utvrđeno je da su nišetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 216938 od 02.05.2008. godine koji su zaključili tužitelj, kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF, pod točkom II. izreke naloženo je tuženiku da isplati tužitelju iznos od 26.454,88 kn zajedno sa zateznom kamatom koja teče od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa do isplate, a kako to stoji u izreci presude, pod točkom III. izreke utvrđeno je da su nišetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 216938 od 02.05.2008. godine koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, u dijelu u kojem je tužitelj obavezan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama Kreditora, a preko ugovorene kamatne stope od 7,20 % godišnje, pod točkom IV. izreke odbijen je tužitelj s dijelom tužbenog zahtjeva koji se odnosi na preplatu zbog nišetnih promjena kamatnih stopa u iznosu od 3.954,54 kn zajedno sa zateznim kamatama koje teku od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa do isplate, a kako to stoji u izreci presude, pod točkom V. izreke naloženo je tuženiku da isplati tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 3.500,10 kn, u roku od 15 dana, pod točkom VI. izreke odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška preko dosuđenog iznosa, kao neosnovan, dok je pod točkom VII. izreke odbijen zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška, kao neosnovan.

4. Povodom žalbe tužitelja na gore navedenu presudu, Županijski sud u Splitu je presudom posl. br. GŽ-1637/2022-3 od 17. studenog 2022. godine odbio žalbu tužitelja kao neosnovanu i potvrdio navedenu prvostupanjsku presudu pod točkama IV., V. i VI. njene izreke.

5. Povodom revizije tužitelja, Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem posl. br. Rev-597/2024-2 od 10. rujna 2025. godine, prihvatio reviziju tužitelja i ukinuo presudu Županijskog suda u Splitu posl. br. GŽ-1637/2022-3 od 17. studenog 2022. godine i presudu Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl. br. P-8793/2021-10 od 6. lipnja 2022. godine u točkama IV. i VI. Izreke i predmet u tom dijelu vratio

prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Dakle, presuda ovog suda posl. br. P-8793/2021-10 od 6. lipnja 2022. godine pravomoćna je i u dijelu pod točkom III. izreke kojim je utvrđeno da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 216938 od 02.05.2008. godine koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, u dijelu u kojem je tužitelj obvezan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama Kreditora, a preko ugovorene kamatne stope od 7,20 % godišnje.

6. U ovoj fazi postupka sporan je dio tužbenog zahtjeva za isplatu iznosa od 3.954,54 kn / 524,86 eur (tužitelj je očito omaškom u pisanju zatražio iznos od 4,00 eur više odnosno 528,86 eur) zajedno sa zatraženim zateznim kamatama, a kako to stoji pod točkom I. izreke ove presude, te parnični trošak.

7. U ponovnom dokaznom postupku sud je izvršio uvid u izvadak iz sudskog registra za tuženika (list 8 spisa), u plan otplate u jednakim anuitetima (list 9 -10 spisa), u otplatnu tablicu po kreditu (list 12-14 spisa), u Ugovor o kreditu broj 216938 (list 15-21 spisa), u prometnu karticu po kreditu (list 22-29 spisa), te u izvadak iz sudskog registra za tuženika (list 282 spisa).

8. Druge dokaze sud nije izvodio budući da stranke nisu stavljale dokaznih prijedloga, a što su dužne temeljem čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01., 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP). Naime, još na ročištu dana 10. svibnja 2022. godine, sud je odbio dokazni prijedlog tužitelja i tuženika da se sasluša tužitelj na okolnosti iz tužbe, budući da i prema tada zauzetom stavu od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske, nije bilo potrebno provoditi saslušanja zaposlenika banaka, javnih bilježnika niti tužitelja, na okolnost pojedinačnog pregovaranja. Međutim, nakon djelomične ukidne odluke VSRH, tužitelj prije zaključenja glavne rasprave nije imao dokaznih prijedloga, a tuženik na zadnje ročište nije ni pristupio.

9. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno čl. 8. ZPP-a, ovaj sud je ocijenio da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

10. Među strankama nije sporno, a jasno proizlazi i iz predmetnog Ugovora o kreditu da je tužitelj kao korisnik kredita sklopio s prednikom tuženika VOLKSBANK d.d. kao kreditorom Ugovor o kreditu br. 216938. Ugovorom o kreditu tuženik je stavio na raspolaganje tužitelju kunksu protuvrijednost iznosa od 16.000,00 CHF po kupovnom tečaju tuženika na dan isplate kredita, da je ugovoren je rok otplate kredita kroz 84 mjeseca u jednakim mjesečnim anuitetima u iznosu od 243,05 CHF, po prodajnom tečaju tuženika važećem dan dospijeca, da je tužitelj u cijelosti ispunio svoje obveze iz ugovora o kreditu, da je predmetnim ugovorom ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva „u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama Kreditora“, a koja se sa početnih 7,20 % godišnje, tijekom otplate kredita u više navrata mijenjala na štetu tužitelja. Nadalje, tuženik također ne osporava da je tijekom otplate kredita u više navrata mijenjao ugovorenu kamatnu stopu, zbog čega je došlo do razlike u kamatama sadržanima u mjesečnim anuitetima, te ne osporava da je tijekom otplate kredita došlo do promjene u tečaju za CHF. Isto tako sama po sebi nije sporna visina tužbenog zahtjeva, a što tuženik ističe u odgovoru na tužbu.

11. Ovdje valja reći da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. godine pravomoćno utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu, koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 96/03) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbi čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09), a koje povrede traju i dalje, kao i da je povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući ugovor o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem redovne kamatne stope koja je tijekom postojanja obveze po tim ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i njezinim drugim internim aktima, a bez da su prije i u vrijeme sklapanja tih ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači pojedinačno o tome pregovarali i utvrdili parametre koji utječu na odluku o promjenjivoj stopi ugovorne kamate, čime je tuženik postupio suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. nadalje suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09). Pri tome valja napomenuti da je navedena presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske javno dostupna na službenim internetskim stranicama toga suda.

12. Nadalje valja reći da je presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/18 od 3. rujna 2019. odbijena kao neosnovana revizija ovdje tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. Navedena presuda javno je dostupna na službenim stranicama Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

13. Nadalje valja reći da je odredbom čl. 502. c ZPP-a propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz kolektivne tužbe (iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a) da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. S tim u vezi valja napomenuti da se pojam naknade štete u smislu čl. 502.c ZPP-a treba tumačiti u smislu uklanjanja posljedica povrede, pa time i prava tražiti vraćanje onog što je stečeno zbog takve povrede, na što upućuje i činjenica da je posljednjim izmjenama i dopunama ZPP-a (Narodne novine, br. 70/19.) izmijenjen i sadržaj navedene odredbe članka 502.c na način da je sada i izričito propisano da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz postupaka po kolektivnoj tužbi i u parnicama radi isplate. Stoga je ovaj sud vezan za utvrđenje iz gore navedenih presuda.

14. Nadalje, sukladno odredbi čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 96/03 - dalje: ZPP/03) ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito: odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i

pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu.

15. Sukladno odredbi čl. 81. st. 1. ZJP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 81. st. 2. ZJP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZJP/03, nepoštena ugovorna odredba je ništava.

16. Sukladno odredbi čl. 269. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15. - dalje: ZOO) činidba kao objekt ugovorne obveze mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva. Pri tome je u odredbi čl. 272. ZOO-a određeno da je činidba određiva ako ugovor sadrži podatke pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Nadalje, u odredbi čl. 270. st. 1. ZOO-a propisano je da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodređiva, ugovor je ništetan.

17. Iz izvedenih dokaza, a uzimajući u obzir navedene zakonske odredbe, valja reći da je već je Presudom ovog suda posl. br. P-8793/2021-10 od 6. lipnja 2022. godine pravomoćno odlučeno u dijelu pod točkom III. izreke da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 216938 od 02.05.2008. godine koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, u dijelu u kojem je tužitelj obavezan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama Kreditora, a preko ugovorene kamatne stope od 7,20 % godišnje.

18. Sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Nadalje, sukladno odredbi čl. 323. st. 2. ZOO, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. Slijedom navedenog, tuženik je zbog ništetnih ugovornih odredbi Ugovora o kreditu u obvezi platiti tužitelju razliku u vidu više plaćenog iznosa kamate u odnosu na početno ugovorenu kamatu, a sve u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO.

19. U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju ništetnih ugovornih odredbi ostvario korist u vidu plaćanja veće naknade za kredit odnosno veće kamate nego što bi ostvario da je ostala na snazi kamatna stopa koja je bila na snazi u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu. Stoga je tuženik u obvezi isplatiti tužitelju razliku u vidu više plaćenog iznosa zbog ništetnih ugovornih odredbi predmetnog ugovora o kreditu u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO.

20. Na temelju izvedenih dokaza, a imajući u vidu da tuženik ne osporava samu po sebi visinu i tijek kamata kako to stoji u tužbenom zahtjevu, utvrđeno je da je tužitelj zbog promjene kamatne stope na temelju ništetnih ugovornih odredbi preplatio tuženiku po predmetnom Ugovoru o kreditu iznos od ukupno 3.954,54 kn / 3.954,54 eur. Naime, tužitelj je prilikom postavljanja konačnog tužbenog zahtjeva krivo pretvorio iznos od 3.954,54 kn u eur, budući da je iznos od 3.954,54 kn / 524,86 eur, a ne 528,86 eur, pa je stoga pod točkom II. izreke odbijen za iznos glavnice od 4,00 eur. Isto tako zbroj pojedinačnih iznosa na koji traži zateznu kamatu je 524,86 eur.

21. Na tako dosuđene iznose tužitelju bi pripadale i zatezne kamate tekuće od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa tuženiku, kako to i traži tužbenim zahtjevom (visinu i tijek kamata tuženik ne osporava, kao ni točnost preračunavanja kuna u eure u konačno postavljenom tužbenom zahtjevu), a na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a, imajući u vidu da tuženik nije bio pošten. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju odredbe čl. 29. st. 2. ZOO.

22. Glede prigovora zastare, valja reći da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u činjenično i pravno podudarnoj situaciji donio odluku poslovni broj Rev 808/2023-2 od 7. studenoga 2023. u kojoj je, glede pitanja kada počinje teći zastarni rok te kada nastupa zastara potraživanja potrošača prema Novoj hrvatskoj banci d.d., odnosno ovdje tuženiku kao pravnom sljedniku Sberbank d.d., po osnovi preplaćenih iznosa anuiteta zbog promjena kamatnih stopa iz njihovog kreditnog odnosa koji je predmetom kolektivne zaštite iz postupaka koji su se vodili pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod brojem P-1401/2012 i Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske pod brojem PŽ-7129/2013 i PŽ-6632/2017 u kojim postupcima je prednik tuženika - Sberbank d.d. bio jedan od tuženika, navedeno: "Zastara potraživanja potrošača prema Novoj hrvatskoj banci d.d. kao pravnom sljedniku Sberbank d.d., ranije Volksbank d.d., po osnovi preplaćenih iznosa anuiteta zbog promjena kamatnih stopa iz njihovog kreditnog odnosa koji je predmetom kolektivne zaštite iz postupaka koji su se vodili pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod brojem P-1401/2012 i Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske pod brojem PŽ-7129/2013 i PŽ-6632/2017 počinje teći pravomoćnošću presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.". Dakle, tek je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. u odnosu na prednika tuženika - Sberbank d.d. odlučeno i o ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi prema odlukama banke. Dakle, predmetna tražbina tužitelja nije u zastari.

23. Slijedom navedenog, a kako tuženik tijekom postupka nije osporavao visinu i tijek kamata, a niti preciziranje tužbenog zahtjeva zbog promjene valute iz kuna u

eur, a kako to stoji u tužbenom zahtjevu tužitelja iz podneska od 25.03.2026. godine, sud je u cijelosti usvojio tužbeni zahtjev i odlučio kao pod točkom I. izreke presude.

24. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbama čl. 154. st. 5. ZPP i čl. 155. ZPP-a jer je imajući u vidu ovaj cjelokupni postupak tužitelj nije uspio samo razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva a u tom dijelu nisu nastali posebni troškovi. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15 - dalje: Tarifa), a imajući u vidu troškovnik i vrijednost predmeta spora i to kako slijedi: za sastav tužbe od 4.11.2021. godine 100 bodova (Tbr. 8. toč. 1. OT), za sastav obrazloženog podneska od 29.12.2021. godine 100 bodova (Tbr. 8. toč. 1. OT), za sastav podneska od 4.04.2022. godine 25 bodova (Tbr. 8. toč. 3. OT), za zastupanje na ročištu dana 10.05.2022. godine 100 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), te za zastupanje na ročištu za objavu presude 50 bodova (Tbr. 9. toč. 3. OT), što ukupno čini 375 bodova, a što pomnoženo s vrijednošću jednog boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25% ukupno iznosi 3.750,00 kn. Kada se ovom iznosu doda trošak sudske pristojbe na tužbu od 327,05 kn i trošak sudske pristojbe na presudu od 654,10 kn dobije se iznos od 4.731,15 kn. Kako je točkom V. pravomoćne presude ovog suda posl. br. P-8793/2021-10 od 6. lipnja 2022. godine već pravomoćno dosuđen tužitelju iznos od 3.500,10 kn, ostala je gore navedena razlika od 1.231,05 kn / 163,39 eur, a koja je tužitelju u navedenoj prvostupanjskoj presudi manje dosuđena zbog pogrešnog stava suda o zastari, a koja uvećana za PDV od 25% iznosi 204,24 eur. Ovdje još valja reći da sud ne prihvaća stav tužitelja da mu je za podnesak od 4.04.2022. godine trebalo priznati 1.000,00 kn, a ne 250,00 kn, pa stoga nije ni točna razlika po tužiteljevu izračunu između zatraženog troška troškovnikom od 10.05.2022. godine i troška priznatog po točki V. pravomoćne prvostupanjske presude od 262,93 eur.

25. Nadalje, tužitelju je (VPS-pobijanog dijela presude je 528,86 EUR), za sastav žalbe od 9.06.2022. godine priznato 62,50 bodova (Tbr. 10. toč. 1. OT), za sastav prijedloga za dopuštenje revizije od 26.01.2023. godine 75 bodova (Tbr. 10. toč. 5. OT), za sastav revizije od 25.10.2023. godine 75 bodova (Tbr. 10. toč. 5. OT), za pristup na ročište dana 18.03.2026. godine 50 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), za sastav podneska od 25.03.2026. godine 12,5 bodova (Tbr. 8. toč. 4. OT), za zastupanje na ročištu dana 13.05.2026. godine 50 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), te za zastupanje na ročištu za objavu dana 16.06.2026. godine 25 bodova (Tbr. 9. toč. 3. OT), što ukupno čini 350 bodova, a pomnoženo s vrijednošću jednog boda od 2,00 eur i uvećano za PDV od 25% ukupno iznosi 875,00 eur. Kada se ovom iznosu doda trošak sudske pristojbe na žalbu od 86,81 eur, koliko je već platio tužitelj, trošak sudske pristojbe na reviziju od 53,09 eur, dobije se iznos od 1.014,90 eur. Kada se ovom iznosu doda ona navedena razlika od 204,24 eur, dobije se iznos od 1.219,14 eur, a koliko je i dosuđeno tužitelju pod točkom II. izreke presude.

26. Temeljem čl. 151. st. 3. ZPP-a tužitelju je na dosuđeni iznos parničnog troška dosuđena zatezna kamata koja teče od donošenja prvostupanjske presude do isplate.

27. Tužitelju nije priznat trošak sudske pristojbe na prijedlog za dopuštenje revizije, budući da ju nije platio niti je pozvan da ju plati.

28. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 16. lipnja 2026. godine

Sudac:
Goran Goluža

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe županijskom sudu, koja se podnosi putem ovoga suda. Žalba se podnosi pisanim putem u 4 primjerka, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude.

DNA:

- pun. tužitelja uz rješenje o sudskoj pristojbi na reviziju od 53,09 eur
- tuženiku
- tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30889-81e6f**

Kontrolni broj: **02e87-4c1dc-2eb36**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.